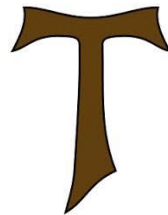


BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

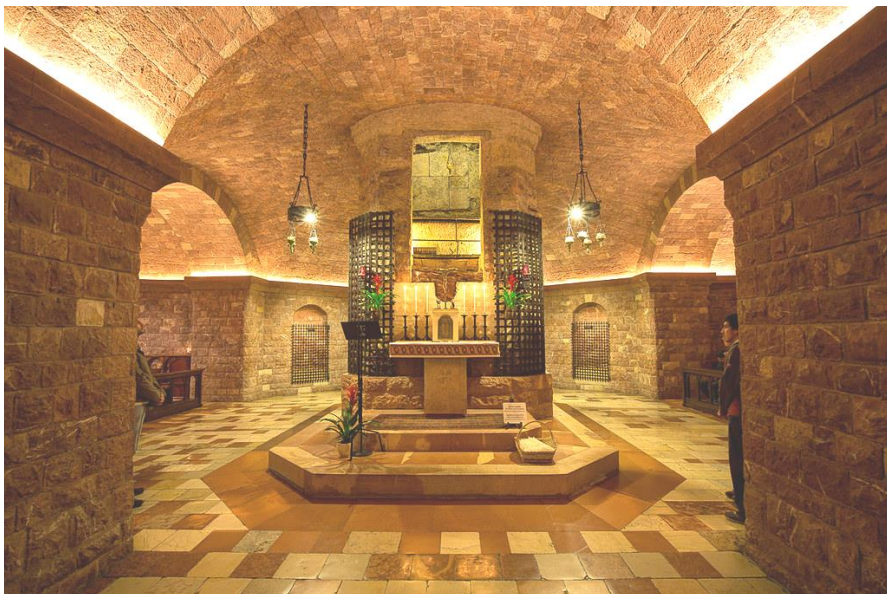


Any 29 Maig de 2024 núm. 276

Web: ofscat.jimdofree.com
e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

24 de maig Dedicació Basílica de Sant Francesc a Assís



COM PREGAR EN SILENCI PERQUÈ DÉU M'ESCOLTI?

"Per això us dic: tot el que demaneu en la pregària, creguin que ja ho heu rebut i l'obtindreu"

Marc 11, 24

Sempre he pensat que sense la pregària estem perduts.

Pregar no és únicament parlar amb Déu. La pregària és estar en la dolça i amorosa presència de Déu.

I per això no necessites parlar, ni dir moltes paraules. Ell sap el que hi ha al teu cor, els teus anhels, desitjos, problemes, inquietuds, fortaleses.

Omplir-nos de Déu per poder portar-lo als altres. I ho aconseguim en la caritat, la misericòrdia, conservant com un tresor el nostra estat de gràcia, sobretot en la pregària.

Santa Teresa de Jesús ens diu:

"No és una altra cosa la pregària mental, al meu parer, sinó tractar d'amistat, estant moltes vegades tractant a soles amb qui sabem que ens estima" (Santa Teresa de Jesús)

Per a mi, n'hi ha prou amb mirar Jesús clavat en la Creu, o el trobes amagat, com un presoner d'amor al Sagrari, el vegis amb tendresa, l'estimis i li dirigeixis aquest amor teu que serà ben aviat respost amb un amor etern, infinit, més enllà de la teva humana compressió.

Santa Teresa de Nen Jesús ho descriu així:

"Per a mi, la pregària és un impuls del cor, una senzilla mirada llançada al Cel, un crit de reconeixement i d'amor, tant des de dins de la prova com des de dins de l'alegria".



Amb els anys, amb els ensenyaments dels grans sants, he après que la pregària, per ser efectiva, no ha d'estar plena de sorolls i ni gaires paraules. Ha de tenir almenys aquests ingredients: humilitat, confiança, silenci, fe, amor i el desig d'estar en la presència de Déu.

Però hi ha una condició que sembla estar íntimament lligada a la pregària eficaç i és la fe; aquesta certesa única que Déu m'escolta i respon a les meves pregàries.

Per reviure i aconseguir ser escoltats i que Déu respongui, cal reviure amb fe, perquè "sense fe és impossible agradar-li, ja que el que s'acosta a Déu ha de creure que existeix i que recompensa els que el busquen" (Hebreus 11).

Sabeu qui ens va deixar un dels millors exemples de l'oració efectiva, feta amb fe i en el silenci?

El nostre pare sant Francesc va iniciar el seu camí de santedat buscant refugi en el silenci del bosc. Va ser vagant pel camp tot cercant la tranquil·litat interior, es va trobar amb un leprós, i superant el rebuig instintiu provocat per la forta pudor de les llagues, el va abraçar, el va besar i li va entregar els diners que posseïa.

En la pregària i en el silenci és on trobem a Déu i els nostres germans. Per aquest motiu Francesc es retirava les nits, en el silenci, a pregar al mig de la natura en una roca plena de fortalesa al costat d'un rierol que porta la vida. Al despuntar de l'alba, Francesc deïa:

"Senyor, en el silenci d'aquest dia que neix, vinc a demanar-te pau, saviesa i força. Avui vull mirar al món amb ulls plens d'amor. (sant Francesc d'Assís).

No dubtem, no tinguem por. Serem escoltats i obtindrem el do de ser deixebles de Jesús i portar Déu als altres, evangelitzar.

Seguim el seu exemple. I tinguem fe. Que el Bon Déu us beneeixi!

Lluís Viñas. ofs



En el Año de la Oración ¿Dónde orar?

He aquí la respuesta de Jesús con su ejemplo y sus palabras.

En la oración litúrgica.- Dicen los evangelios que Jesús, el Señor, asistía a la Liturgia del Templo de Jerusalén en las tres fiestas anuales. Con frecuencia enseñaba en sus atrios y, decía la gente que “enseñaba con autoridad”. ¡Valía la pena! Asistía al oficio de la Sinagoga los sábados. En una ocasión, dice San Lucas que le invitaron a explicar el Rollo.

Nosotros, además de la Misa, tenemos la Liturgia de las Horas, los contemplativos rezamos todas las Horas. En el Medioevo los fieles rezaban cada día Laudes y Vísperas, luego se perdió esa costumbre. Pero desde del Vaticano II, hay familias que la han recuperado. Rezan Laudes y Vísperas.

Oración a solas.- Con frecuencia, Jesús iba de noche a lugares solitarios en huertos y olivares, para darse a la oración de Dios, para salir al encuentro del Padre. Los discípulos le dejaban ir, sin atreverse a traspasar aquel límite de intimidad con el Padre.

Oración en casa.- Jesús dijo: “Tú, ...cuando vayas a orar entra en tu aposento, y después de cerrar la puerta, ora a tu Padre que está allí, en lo secreto; y tu Padre, que ve en lo secreto, te recompensará” (Mt. 6,6). Es bueno tener un lugar en casa preparado para orar, con algún cuadro o imagen que invite al recogimiento.

Con los discípulos. Era su comunidad y Jesús oraba con ellos, de camino, en casa, en las montañas. Y los evangelios mencionan una comunidad de mujeres que le seguían, le escuchaban, le servían con sus bienes y, ¿cómo no iban a oraban con él?

Pensad que en tiempo de oscuridad –y estamos en tiempo de silencio de Dios - no se puede andar solos, es necesario frecuentar la comunidad de fe donde escuchar, compartir, rezar, hacer cosas. Procurad caminar en “comunidad de fe y amor”.

Oración en público, en cualquier lugar.- Alguna vez, en un momento intenso de gozo, Jesús levantó los ojos al cielo rompió a orar en voz alta, en medio de la gente: “Yo te bendigo Padre, Señor del cielo y de la tierra porque has ocultado estas cosas a los sabios y las has revelado a los sencillos...”. Los sabios que investigaron las Escrituras no lo entendieron. Los sencillos que creen en él, le han comprendido, y acogen su mensaje, quieren saber más, le siguen, se hacen sus discípulos. Y Jesús exulta, se entusiasma... se le escapa aquella hermosa bendición al Padre. El evangelista nos lo cuenta, para que sepamos cuánto se alegra Jesús cuando escuchamos su Palabra y la acogemos con corazón sencillo.

Entonces ¿dónde hay que orar?

En la liturgia del templo, en lugares solitarios, en la habitación de casa, en la comunidad de fe, en lugares públicos... Total, en todas partes.

Sor M^a. Victoria Triviño, osc

UN COS RESSUSCITAT

L'única persona que ha ressuscitat de la mort és Jesucrist.

La naturalesa del seu nou "cos" no ens deixa pas indiferents als cristians, ja que serà amb un cos semblant al seu que nosaltres també ressuscitem.

Després d'haver ressuscitat, Jesús s'apareix als seus deixebles, encara que alguns d'ells creuen veure en Ell a un esperit despulat del seu cos. Perquè ho veiessin clar, els hi demana alguna cosa per menjar.

Però, de què està fet el nou cos del Ressuscitat? Jesús segueix sent, a la vegada, Ell mateix i un altre.

Entre d'altres persones, Maria Magdalena i els deixebles d'Emmaüs no el varen pas reconèixer.

Ens agradaria saber en quines condicions Jesús es va aparèixer als seus deixebles per Pasqua.

Tots els escrits que fan referència a les aparicions de Jesús suggereixen que va ressuscitar amb el propi cos que li pertany i que l'individualitza, però aquest cos, tot i ser el seu, es troba en una nova condició de vida, un nou estat que va més enllà de les condicions biològiques de la nostra vida terrena, tot permetent-li modificar les diverses formes en què es manifesta.

Hem de tenir present que els cossos ressuscitats ja no estan limitats per l'espai i el temps, paràmetres que limiten les nostres vides terrenals.

Jesús es manifesta amb el seu cos ressuscitat allà on vol i com vol, encara que sigui sent un cos humà que li serveix de medi per manifestar-se als altres, segons la manera d'interacció i comunicació amb les altres persones, que és la nostra, la dels homes i les dones que tenim vida al món, i que ens expressem mitjançant els nostres gestos, les nostres mirades i les nostres veus ...

El nou cos de Jesús és un cos transfigurat per l'Esperit Sant i glorificat perquè ja ha entrat en el món diví.

No solament Jesucrist ha estat i és glorificat en el seu esperit, sinó també en el seu cos. Aquesta transfiguració corporal li permet entrar en comunicació amb el conjunt dels homes precisament perquè, tal i com dèiem abans, va més enllà dels límits de l'espai i del temps.

La presència sacramental de Jesucrist a la Sagrada Eucaristia seria incompreensible sense la transfiguració del seu cos. És per mediació del seu cos glorificat que està sacramentalment present en el Pa consagrat, que Jesús entra en comunicació, en comunió, amb nosaltres en l'Eucaristia.

La Resurrecció és la transformació del seu ésser carnal en ésser de glòria, totalment espiritualitzat per l'Esperit Sant.

Per poder "veure" a Jesucrist Ressuscitat, transformat en ésser de glòria, a la Sagrada Eucaristia ens calen uns ulls nous, uns ulls diferents als de la cara, els ulls de la fe, que el Bon Déu ens regala quan entrem, al ser batejats, a la colla dels fills de Déu.

Aquesta fe, perquè creixi, l'hem de nodrir cada dia, seguint el camí que Jesucrist ens marca per arribar, un dia, a la llar celestial, on ens espera amb els braços ben oberts.

Celebrem amb gran joia, i agraïm profundament, al Pare del Cel, la glòria del Fill, units tots dos per l'etern amor del Sant Esperit.

Balbina Birba, ofs



NINGÚ NO S'HAURIA DE MORIR DE GANA.

Nicolau Chamfort, escriptor francès, diu: “El món està compost de dues classes socials: aquells que tenen més menjar que gana, i els que tenen més gana que menjar. “Amb tot, el món produeix prou aliments perquè ningú no passi fam. Es dedueix de les dades de la FAO (Organització de l'ONU per a l'alimentació i l'Agricultura). És una pena que en les nostres grans ciutats, una bossa de queviures produeixi dues bosses d'escombraries.

Segons la FAO, la terra produeix molts més aliments dels que es necessiten perquè tothom en tingui per viure. Malgrat això, 850 milions de persones pateixen gana i 6 milions de nens menors de cinc anys moren de fam cada any per manca de queviures.



La mateixa FAO dirigeix les activitats internacionals encaminades a erradicar la fam. Mitjançant els seus serveis actua com un “fòrum neutral” on tots els països es reuneixen en igualtat per negociar acords i debatre polítiques solidàries. Així mateix, la FAO és una font de coneixements i d'informació; ajuda a modernitzar i millorar les activitats agrícoles,

forestals i pesqueres, per tal d'assegurar una bona nutrició a cada país.

Fa pocs anys, Espanya va signar a l'Amèrica Llatina un conveni amb la FAO per col·laborar en la lluita contra la fam: va donar 8 milions d'euros per finançar diversos projectes d'agricultura a Guatemala i l'Equador. A més, el Govern espanyol ha finançat en aquests darrers anys projectes similars a Angola, Etiòpia, Malawi, Sudan i Indonèsia.

Aquestes aportacions econòmiques de l'estament públic, cal afegir-hi les persones individuals i les institucions privades, algunes d'elles de gran eficàcia. Enmig de tantes mancances i misèria en el món, també hi ha generositat.

I no vull acabar aquest article, sense tenir un record especial per la gent que passa fam, i segurament en moriran, com a conseqüència de les guerres de Gaza i Ucraïna. Alguna persona ha declarat la guerra, ha signat un document des



d' un confortable despatx, però ni ells ni els seus familiars hi aniran. Però, els sofriments humans que han provocat, la destrossa d'edificis i un llarg etcètera, amb aquets fets podem afirmar que en el segle XXI encara hi ha governants que tenen el cor de pedra, i no parlem del negoci que fan les fabriques d'armament i el negoci que altrs hi faran quan es

reconstrueixi tot el que actualment està destruït i es destruirà.

Si cada quaranta vuit segons mor de fam una persona a l'Àfrica Oriental, calcula quan de temps has trigat a llegir aquest article i les persones que han mort. Esgarrifós!

Fra. Francesc Costa i Planagumà ofm



RECÉS DE QUARESMA 2024.

La Quaresma és el període de quaranta dies d'abans de Pasqua, al que els catòlics ens prepararem per a la Setmana Santa. Atès que l'objectiu de la Quaresma és establir un període de reflexió i penitència, a fi de què tots els cristians tinguin temps de preparar-nos per la celebració de Pasqua, una de les maneres d'ajudar en aquest objectiu és fer un recés, el Recés de Quaresma.

Aquest any, el recés l'ha organitzat els germans de OFS Catalunya i els de la Fraternitat de Granollers, al convent dels Frares Menors Conventuals. Després de l'acollida, vam escoltar les paraules de benvinguda de fra Antonio Royo, guardià del convent i assistent de la fraternitat, i de Javier Conejo, ministre de Granollers.

Tot seguit, fra Mariano Recio, l'actual assistent dels Conventuals al Consell de la Zona de la Mare de Déu de Montserrat, ens va fer una dissertació amb el títol de **EL AMOR MAYOR**, tot posant èmfasi en els motius que va tenir Déu per enviar-nos al seu Fill, no pas per a jutjar-nos sinó per a salvar-nos, i fent-nos reflexionar del que representa per cadascun de nosaltres el martiri de Crist.



Enllestida la dissertació i passat una estona de reflexió personal, vam entrar a la preciosa església de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni, a resar el Viacrucis.

L'exercici el va dirigir fra Mariano, i va ser seguit amb gran fervor per tots els feligresos, potser intuïnt les paraules escrites del benllogut fra Joaquín Recasens: "El Via Crucis és una pregària per seguir el camí de la Creu conjuntament amb Jesús. És d'una intuïció genial. L'orant del Via Crucis va resseguir el camí de la Creu, tot fent companyia al Senyor, perquè és Ell qui l'arrossega. Està prenyat de realitats humanes que encara que no siguin fets evangèlics mostren els sentiments més pregons del cor humà. Així apareixen les caigudes, la trobada amb la Mare i també amb les dones de Jerusalem, la Verònica, la ignomínia del despulament públic. Tots aquest fets podem ésser compresos des del cor humà i poden ser acompanyats".

El “Via Crucis” o “Camí de la Creu”, és un camí d’oració que cerca facilitar-nos la meditació de la Passió de Jesucrist al seu camí al Calvari. És molt probable que el costum de pregar les Estacions de la Creu comencés ja a Jerusalem, d’ençà el segle IV, durant l’època de l’emperador Constantí, quan es convertí en una fita pels peregrins a Terra Santa. No hi ha certesa de quan van sorgir les Estacions tal i com les coneixem avui, ni quan es va començar a concedir indulgències, però tot ens porta a pensar en l’Orde Franciscà, atès que a ell se’l va concedir la custòdia dels indrets més preuats a Terra Santa, l’any 1342.



L’any 1686, el papa Inocenci XI, tot veient les grans dificultats per a peregrinar-hi, va concedir a l’Orde Franciscà el dret d’erigir **Estacions** a les seves esglésies i va declarar que, totes les indulgències que fins a les hores es rebien per visitar els llocs de passió de Jesucrist, les podrien guanyar també els franciscans i els afiliats a l’orde, “fent” les Estacions a les seves pròpies esglésies.

I això fins a dia d’avui, amb la seva natural evolució.

Lluís Salas Grau, ofs

CONXITA RIPOLL

Es llamada a la Casa del Padre



El pasado día 31 de marzo Conxita Ripoll es llamada a la casa del Padre.

Entró en la Fraternidad de San Francisco de Assís de Granollers el día 1 de mayo de 1974 e hizo la profesión en la Orden Franciscana Secular el 22 de junio de 1975.

De nuestra hermana se pueden destacar muchas virtudes, pero sobre
Toda la disponibilidad, Servicio, sentido de pertinència y mucho amor
Orden. Ha prestado servicio en la fraternidad como ministra y
durante muchos años responsable de formación.

Pedimos que la tengáis presente en vuestras oraciones

Fraternitat de San Francisco de Assis

Sí, ja ho sé. Això és fora de temps. Estem al temps de Pasqua. Crec que ja us vaig dir en el seu moment el que calia dir segons el temps litúrgic. Resulta que m'ha vingut al cap aquest pensament, que és el que vaig compartir el dia de Divendres Sant com a comentari a la Passió perquè no fa massa dies va ésser motiu de comentari i em van insistir sobre ell. Dispenseu l'anacronisme. Per a mi, el pensar-lo, escriure'l i trametre'l va esdevenir una pregària. Ací us el deixo...

LA MUERTE DE JESUS EN EL EVANGELIO DE JUAN

Jesús murió feliz. Jesús murió habiendo vivido. El vivir más años no quiere decir vivir en plenitud. Jesús no necesitaba más años para preñar su vida de contenido al cien por cien. Aún en el paroxismo del dolor más inhumano, Jesús muere plenamente feliz. La muerte de Jesús es consecuencia de cómo ha vivido, una vida plena.

Haremos alguna comparación. En los relatos de Mateo y Marcos hay una alusión directa al abandono que siente Jesús ante el Padre durante su Pasión. No es así en Juan. Dios está presente en el corazón y en la mente de Jesús. ¿Recordáis el Sermón de la Montaña? Jesús ha venido a dar sentido a la Ley y a los Profetas. ¿Recordáis quién estaba durante la glorificación de Jesús en el Tabor? Jesús con la Ley y los Profetas. Los mismos que implícitamente hace presentes Jesús, en el Evangelio de Juan, en el momento su muerte.

La Ley y la Profecía, que Juan llama las "Escrituras", se van cumpliendo en cada momento, inclusive en los más insignificantes. Hasta cabe la rifa y repartimiento de los ropajes, tal como había dicho el profeta. Luego Jesús, en ese

fatídico y pésimo estado -como dice el profeta, más un gusano que un hombre-, se permite el lujo, con toda serenidad, de hacer un testamento, de encomendar sus últimas voluntades. Y para mayor “inri”, cuando sabe que todo está cumplido, hasta la última coma, el último acento e incluso el número de la página del libro... para acabar de rematarlo, independientemente a que la tuviera o no la tuviera, solo para que se cumplieran las Escrituras dice: “Tengo sed”. Hasta ese mínimo detalle. Y cuando éste tiene lugar nos deja caer un “Todo está cumplido”. Y expira, así tan ricamente. Y aquí paz y después gloria. ¿Es posible dar más de sí en una vida? La omnipotencia de Dios se pone de manifiesto en su propia muerte en la persona de Jesús.

Creo que entenderéis la imagen que os pongo ya que la considero muy gráfica. Os la refiero porque vosotros los albaceteños sois muy taurinos, por eso la entenderéis: la muerte torera de Jesús. Jesús sale a hombros de la Maestranza en Sevilla, por la Puerta del Príncipe. Jesús pasa por el arco de triunfo poniéndose el mundo por montera y mirando al tendido. Todo es un aparente fracaso, pero su muerte encierra el mayor de los triunfos. Una muerte así solamente puede tenerla Dios como presagio de lo que vendrá y como autor de la vida. Jesús vence a la muerte, no en la resurrección, Jesús vence a la muerte durante su propia muerte. Eso solamente puede hacerlo Dios. Y mil doscientos años después, viene un tal Francisco de Asís y nos canta: “¡Alabado seas mi Señor, por la muerte corporal, nuestra hermana, de la cual ningún viviente puede escapar!”. Y luego, ochocientos años después, en Albacete, viene un frailecillo vestido de nada, lastimoso y pecador, un humilde servidor, que dice: “¡Alabado seas mi Señor por la muerte de Jesús, que ya no es hermana, desde Jesús es nuestra “Madre” muerte, porque madre es quien te da la vida y la muerte de Jesús nos hace vivos.

Fra Joaquim Recasens, ofm

PAPA FRANCESC:

**“La tristesa pot ser un plaer de no tenir
plaer”**



Catequesi. Els vicis i les virtuts: *La tristesa*

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el nostre itinerari de catequesi sobre els vicis i les virtuts, avui ens centrem en un vici força lleig, la tristesa, entesa com un abatiment de l'ànima, una aflicció constant que impedeix que l'home senti alegria en la seva pròpia existència.

En primer lloc, cal destacar que, pel que fa a la tristesa, els Pares havien desenvolupat una distinció important. De fet, hi ha una tristesa adequada a la vida cristiana i que, amb la gràcia de Déu, es transforma en alegria: això, evidentment, no s'ha de rebutjar i forma part del camí de la conversió. Però també hi ha un segon tipus de tristesa que entra en l'ànima i la prostra en estat d'abatiment: és aquest segon tipus de tristesa que s'ha de combatre decididament i amb tota força perquè prové del Maligne. Aquesta distinció la trobem també en sant Pau que, escrivint als Corintis, diu això: “la tristesa que ve de Déu produeix un penediment que porta a la salvació i que a ningú no sap greu de sentir, en canvi, la tristesa que ve del món causa la mort” (2 Cor. 7,10).

Hi ha, doncs, una tristesa amistosa que ens porta a la salvació. Pensem en el fill pròdig de la paràbola: quan arriba al fons de la seva degeneració sent una gran amargor, i això l'empeny a tornar en si mateix i decidir tornar a casa del seu pare (cf. Lc 15,11-20). És una gràcia gemegar pels mateixos pecats, recordar l'estat de gràcia del qual hem caigut, plorar perquè hem perdut la puresa en què Déu ens va somniar.

Però hi ha una segona tristesa, que, en canvi, és una malaltia de l'ànima. Neix en el cor de l'home quan s'esvaeix un desig o una esperança. Aquí podem fer referència a la història dels deixebles d'Emaús. Aquells dos deixebles se'n van de Jerusalem amb el cor decebut, i en un moment donat confien en l'estranger que se'ls uneix: «Nosaltres esperàvem que ell seria – és a dir Jesús – qui hauria alliberat Israel» (Lc 24,21). La dinàmica de la tristesa està lligada a l'experiència de la pèrdua. En el cor de l'home sorgeixen esperances que a vegades no es compleixen. Pot ser el desig de posseir una cosa que, en canvi, no es pot obtenir;

però també una cosa important, com una pèrdua emocional. Quan passa això, és com si el cor de l'home caigués en un precipici, i els sentiments que experimenta són el desànim, feblesa d'esperit, depressió, angoixa. Tots passem per proves que ens generen tristesa, perquè la vida ens fa tenir somnis que després s'esvaeixen. En aquesta situació, algú, després d'un temps de pertorbació, confia en l'esperança; però d'altres es queden en la malenconia, permetent que el seu cor es gangreni. Se sent plaer en això? Vegeu: la tristesa és com el plaer de no tenir plaer; és com prendre un caramel amargant, sense sucre, dolent, i xuclar aquell caramel. La tristesa és un plaer de no tenir plaer.

El monjo Evagri diu que tots els vicis tenen com a objectiu el plaer, per efímer que sigui, mentre que la tristesa gaudeix del contrari: deixar-se submergir en un dolor sense fi. Alguns dolors mantinguts, en els quals una persona segueix allargant la buidor d'allò que ja no existeix, no són propis de la vida en l'Esperit. Algunes amargors rancunioses, per les quals una persona té sempre al cap una reivindicació que li fa assumir el paper de la víctima, no produeixen en nosaltres una vida sana, i encara menys cristiana. Hi ha alguna cosa en el passat de tots que cal guarir. La tristesa pot convertir-se d'una emoció natural en un estat d'ànim dolent.

És un dimoni furtiu, el de la tristesa. Els pares del desert el descrivien com un cuc del cor, que erosiona i buida el qui el porta a dins. Aquesta imatge és bonica, ens ajuda a entendre-ho. I aleshores què haig de fer quan estic trist? Atura't i mira: aquesta és una tristesa bona? És una mala tristesa? I reaccionar segons la naturalesa de la tristesa. No oblideu que la tristesa pot ser una cosa molt dolenta que ens porta al pessimisme, ens porta a un egoisme difícil de guarir.

Germans i germanes, hem d'estar atents a aquesta tristesa i pensar que Jesús ens porta la joia de la resurrecció. Per més que la vida sigui plena de contradiccions, de desitjos vençuts, de somnis no realitzats, d'amistats perdudes, gràcies a la resurrecció de Jesús podem creure que tot es salvarà. Jesús no va ressuscitar només per a ell, sinó també per a nosaltres, per redimir totes les felicitats que en la nostra vida quedaven incompletes. La fe expulsa la por, i la resurrecció de Crist remou la tristesa com la pedra del sepulcre. Cada dia del cristià és un exercici de resurrecció. Georges Bernanos, en la seva cèlebre novel·la *Diari d'un capellà de poble*, fa que el rector de Torcy digui: «L'Església té alegria, tota l'alegria que està reservada a aquest món trist. El que heu fet contra ella, ho heu fet contra l'alegria». I un altre escriptor francès, Leon Bloy, ens va deixar aquella meravellosa: «Només hi ha una tristesa, [...] la de no ser sants». Que l'Esperit de Jesús ressuscitat ens ajudi a vèncer la tristesa amb la santedat.

Traducció: Josep M. Torrents.

AGENDA

1 maig, Sant Josep, obrer

4 maig, Aportació del caputxí Efrem de Keynia a l'art religiós. 18,30h inauguració, 19 Santa Missa, 19,30h. A la cripta, homenatge a Fr Efrem, salutació de la la M. I. Sra. Ilona Kaldónska, cònsol general de Polònia, intervencions de Sor Natanalea i fra Valentí Serra, ofmcap.

5 maig, Diumenge VI de Pasqua

8 maig, Festa de la Mare de Déu de Pompeia, 18,30h. Els artistes de Pompeià, d'Enric Clarassó i Xavier Bartumeus i conferència amb projeccions a carrer de fra Valentí Serra. Benedicció de les noves pintures de Sant Francesc i de St Pius de Pietrelcina, entronitzades en ocasió dels VIII segles de l'Estigmatització de St. Francesc. Missa solemne presidida per fra Jesús Romero, ministre provincial. En acabar repartiment de roses beneïdes.

11 maig, Assemblea Anual OFS, trobada fraterna **"Pregària i silenci"**.

9,30h.acollida, 10h.oració, 10,15h. Benvinguda per el ministre provincial Josep Serra, 10,30h. Missa, 11,15h. Descans. 10,30h. Presentació xarrada, per Fra Francesc Costa, ofm. 13h. Presentació del nou Consell, 14h dinar, 15,30h. Possibilitat de parlar amb els membres del Consell.

RESERVES PER EL DINAR FINS EL DIA 8 de maig al telf 635612431 o al correu ofscatalunya@outlook.es

11 maig, 18h. Homenatge al P. Robert de la Riba, organista i compositor, a càrrec de Josep M Gregori, interpretació d'algunes composicions per fra Òscar Garcia, ofmcap. Missa amb música d'orgue a càrrec de Xavier Cuevas

12 maig, Ascensió del Senyor.

14 maig, Pregària Interfranciscana.

a les 19h "Admonició nº 24 i 25

preparat per O.F.M

A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

16 maig,

Literatura, Art i Cristianisme, 20 h. Conferència " Flannery O'Connor" per Òscar Bernaus, ofmcap, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona

Tel 635612431- ofscatalunya@outlook.es